

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXVIII. Quomodo Imp. ob accusationes, quae contra Athanasium motae
fuerant, Synodus Tyri congregari jussit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

αὐτανάσιον ταύτην μδρόων τελεκαίηγοειαν
υπερεγνωμενοσαντ. πεδοῦται ταύτης, τὴν παν-
τοῖς πεπληρωμένην μίστης, τοῖς ἡδη λεκ-
τέον. Χειροὶ αὐτράπου τούτοιδα πόθεν λαβόν-
τες, πότερον ανελόντες τίνα καὶ χειροκοπήσαν-
τες, ἢ ἡδη νεκρόν θάνατον. ὁ θεός οἰδε,
καὶ (ἀντέν) τὸ περιζεως περεχειμένοντο
δ' ὅση ὄμως αὐτήν, ὡς δρογενούς τηνος Επισκό-
που τῆς μελιτιανῶν θεοποιείας τυγχάνεσαν.
ἡ ταύτην ἔφερον εἰς μέσων, τὸν δρογενούν Διο-
κεύψαντες, καὶ ελεγον τὴν χειρα ταύτην αἴτα-
νασιον ἐχηκεναι τούτης μαλειας τίνας· τὸ μὴ
οῦν μεγιστον κεφάλαιον, δὲ (συκοφάν) συν-
έθεσαν, τοιέτοντος οἱ ἡ φιλεῖ εἰς τοιέτοις γί-
νεται, ἀλλοι ἀλλα κατηγόρευν αὐτὸν ἐπετί-
θεντο γιδότε μάλιστα, (τοῦς αὐτὸν αἴτε-
χθανομόν ταῦτα γνώσο βασιλεὺς, γεγός
τῷ κίνοει δαλματιών τῷ αδελφιδῷ εἰς αυτές,
εἰς αὐτούχα τῆς συνέιας διάγοντι, ἀγωγί-
μας ποιησαί τὸν κατηγορικόν, καὶ διαγνόν-
τα, δίκην εὖστελεγχθέντας εἰς περιφέρειαν
ἐπειπεῖ καὶ εὐσέβειον ἀμαθεογνοι, πατέ-
παρσια διατάνκενοιο αἴτανοι. δέ τοις
ἔγνων καλεῖσθαι τοῦτο κίνοει, τούτης εἰς
αἴγυπτον αἴαζητος τὸν δρογενούν. καὶ μεν-
θάνει μδράντον κεύπεισθαι (Συλλαβεῖν ἥτε
δύνη), αἴποτε αἴλαχθεισθαι μεθισάμδρον πάντα
ἢ ὁ βασιλεὺς τὸ ἐπί τοῦ κίνοει, διατη-
ειον, δι' αἰτιαν τοιάντην.

Κεφ. κη.

Νεφελα ταξιτηροείας τὰς κατὰ ἀθηναϊας, σύνεδον εἰποκό-
πων εἰς τὴν τύρων βασιλείων την παρεκκίνασιν.

Συνοδον ἐπισκόπων εἰκένεις θρέμας ἐπὶ D
τῇ κατεργάσθαι τῇ εὐκτησίου σίνε, οὐ εὐ-
τοῖς ιερεσολύμοις αἰνῆγεν οὐδὲ διν πάρερ-
γον, τοῦτο τοῦ τύρων συναχθέντας εὖ
ἐπισκόπια τοῦ ἀθανασίου γυμνάσαι πεσ-
έταξεν. ὅπως αὐτὸν περιτερον εἰς ποδὸν
θρομένης τῆς ἑρεχτείας, εἰσηκιώτερον τοῦ
ἐπιβαθμειας τῆς εὐκτησίας ἐπιτελέσωσι, κα-
τειρεγέντες αὐτήν τοῦ θεοῦ τελακοσὸν ἥτε
λεπτετοτῆς βασιλείας κωνσαντίνας καὶ πα-
ρέσσαν ἐπὶ τὴν τύρον εἰς διαφόρων τόπων
ἐπισκόποι τοῦ αἰετού εἰς Κονσταντίνη, διονυ-
σίας τοῦ Ιωαννοῦ συναγαγόντες αὐτοὺς
καὶ παρέσσαν μακάρεις οἱ πεσεύτες εἰς τ

A everteret. Et hanc quidem accusatio-
nem postea intentarunt. Prius vero a-
liam concinnarunt, plenam oīū ac male-
volentia; de qua nunc dicendum est.
Manum cuiusdam hominis naēti, unde-
nam equidem nescio: utrum ipsi homi-
nem interfecerint manumque ei prae-
derint; an vero aliquis iam fato functi
amputaverint manum: novit Deus, &
quicunq; facinoris illius auctores fuere.
Eam igitur manum propofuerunt, tan-
quam Arsenii cuiusdam Epilopi secte
Melitianorum. Et ipsum quidem Arse-
niū occultarunt; manum vero profe-
rebant in medium, aiebantque Athana-
siū magicæ artis gratiā penes se illam
habuisse. Præcipuum ergo accusationis
caput, quod calumniatores adversus A-
thanasiū composuerunt, hujusmodi
fuit. Ceterum ut in his casibus fieri so-
let, ali etiam alii de rebus cum accusa-
runt. Eo namq; potissimum tempore il-
lum adorti sunt, quicunq; inferno prius
animo erga ipsum erant. His cognitis
Imperator literas scripsit ad Dalmatium
Censorem, fratri sui filium, qui tum An-
tiochiae in Syria morabatur; mandans ut
accusatos perduci ad se juberet, cauſaq;
cognitā in convictos animadverteret.
Misit præterea Eusebium & Theogni-
dem, ut coram illis Athanasii cauſa judi-
cetur. Ille ubi cognovit se à Censore
vocatum fuisse, misit in Ægyptum, qui
Arsenium perquirerent. Et hominem
quidem occultari certò compert: com-
prehendere tamen non potuit, propter
ea quod latēbras subinde mutaret. In-
terea Imperator judicium quod coram
Censore Dalmatio agebat, repressit
tali de a ufa.

CAPUT XXVIII.

Quonodo Imperat. ob accusations, que contra
Athanasium more fuerant, Synodus Tyri
congregari jussit.

AD dedicationem ecclesiae, quam
Hieroſolymis conſtruxerat Impera-
tor, frequentes Episcopos juſſerat con-
venire. Eos ergo priusquam illuc conve-
nirent, in civitate Tyro collectos, obiter
cauſam Athanasii ventilare præcepit: ut
contentione prius illuc ē medio ſublatā,
festivitatē dedicationis tranquilliūs per-
agerent, Ecclesiā Deo conſecrantes.
Tricelimiſ hic erat annus imperii Con-
ſtantini. Porro Tyrum variis ex locis
convererunt Episcopi, numero ſexaginta,
congregante illos Dionyſio ex Con-
ſulari. Et Macarius quidem prebiter ab

urbe Alexandria eō perductus est sub A militū custodia, catenis ferreis vinclitus. Athanasius verò occurrere quidem noblebat; non quod objecta sibi crimina reformidaret: quippe nullius eorum sibi conscientia erat: sed quod metueret, ne quid illic contra decreta Nicenæ Synodi innovaretur. Verebatur tamen minaces Imperatoris literas. Scriptum enim illi fuerat, nisi sponte sua venisset, vi adductum iri. Igitur necessitate compulsa, adfuit illic etiam Athanasius.

CAPUT XXIX.

De Arsenio, & de manu, que illi amputata esse dicebatur.

Porro Dei providentia Arsenium in urbem Tyrum ire perpulit. Neglectis enim mandatis, qua calumniatores à quibus conductus fuerat ipsi dederant, clam eō advenit, ut quæ illic gererentur coram spectaret. Forte accidit, ut famuli Archelai Consularis, in taberna quosdam audirent, dicentes Arsenium, qui occisus esse diceretur, in aedibus cuiusdam civis delitescere. His auditis, cum eos, qui ista dixerant notassent, rem omnem ad Dominum referunt. Ille è vestigio, nihil cunctatus, hominem perquirit atque inventumque sub diligenter custodia servari juber. Post hec Athanasio significat ut bono animo sit: Arsenium enim incolunem præsto esse. Comprehensus porro Arsenius, initio quidem negabat se Arsenium esse. Verum Paulus Episcopus Tyri, qui jamdudum hominem norat, eum convictit. Rebus in hunc modum à Divina providentia antè dispositis, paulo post Athanasius à Synodo evocatur. Qui cum ad esset, calumniatores manum in medium proferunt, & accusationem intendunt. Ille vero prudenter admodum se gessit. Nam & eos, qui aderant, & accusatores iplos interrogavit, num quis ex ipsis Arsenium nosset. Cumq; multi dicerent se illū probè nosse, induci jubet Arsenium, manus sub pallio abditas habentem. Deinde interrogat iterum: hiccine est, qui manum amisit? Tum vero illi ob rem tam inexpectatā admiratione perculsi sunt, exceptis iis, qui unde manus esset excisa, cognitum habebant. Reliqui enim manum revera deesse Arsenio existimabant, & Athanasium aliaquam ratione causam suam defensurum esse sperabant. At ille, pallio Arsenii in alterum latus reducto, manum hominis

A αλεξανδρείας σιδηροδέσμους διὰ σφατιωπῆς χειρός ἀθανάσιος δὲ ἀπαντῆσαι ἐκ ἑβραϊστος, εἰ τοστὸν τὰς κατηγορίας ἐν λαβέμενος· εἰδὲν γὰρ τὰν κατηγορύμενων ἐγίνοτον· αλλὰ φοβούμενος· μήτι κανονομητὴ παρὰ τὰ ἐν νηαίᾳ τῇ τότε συνόδῳ συναρέσσαντας· εἰδοίκει γὰρ τὰ τε βασιλέως ἀπειλητικὰ γεάμματα· ἐγέγερπο γάρ αὐτοῖς, ὡς εἰ μὴ ἐκῶν ἀπαντήσοι, ἀνάγκη ἀχθῆσθαι· ταρπὸν εἴξεντας καὶ οὐδαμοῖς.

B

Κεφ. κβ.

Περὶ ὄρσιν, καὶ τῆς κεκέφθαι λιγομένης ἀντεῖ κεισσός.

Οὐεῖ δέ τις περόνοια τὸν δρόσεινον ἐπὶ τὴν τύρεψιν ἀλαυνεῖ· ἀμελήσας γὰρ τῶν ἔμολῶν, ὃν αὐτῷ οἱ τὰ γέρματα συκοφάντη παραχόντες δεδώκασι, καθ' οὓς οἰσίαν τῶν γεντομενῶν κεκευμένων παῖδεν· ετυχεῖ δέ πως τῷ πταίκῳ δρέχεται οἰκεῖας ἐν καπιτλείῳ ἀκεσταῖς λεγόντων τινῶν, ὡς δρόσειος ὁ λεγόμενος ἀνηγάθη πάρεστιν ἐν τιοῖς οἰκίαις κευπλόμηνος· ταῦτα ἀπέσαντες καὶ σὺν εἰπόντας σημειωτά μροι, καταφαντὶ τὰ δίκρανά ταῦ πεσσότητο ποιεῖν οὐχίς εἰχε μὴ μελλόσας, ανεπήποτε καὶ ἔνεσε. κένεων τοῦ φαλίσατο· Καὶ ταῦταν αστίων δηλοὶ μηδὲν ταρδαστός· παρεῖναι γὰρ ζώντα τὸν δρόσεινον· Συλληφθεὶς δὲν δρόσεινος, ἤγειτο εἶναι δὲ τοῦ. αλλὰ αὐτὸν πάνυ λογίον ὃ τὸ τύρεψιν πάλαι γινώσκων, ἐξηλεγξεν τάντα τῆς περονίας πεσματεπιστάσις, μελλεῖ δέ πολὺ ἐκαλεῖτο τοῦτο τῆς συνόδου ὁ αἰθαντις· καὶ παρέγνωτο, οὐδὲ συκοφάντη τὴν χεῖρα εἰς μέσον τῆγον, καὶ τὴν κατηγορίαν ἀνιστάροις· Σοφῶς μετῆλθε τὸ τεῖχομα· ἥρωτης γάρ σὺν παρόντας καὶ σὺν κατηγορίᾳ, τινὲς εἶεν οὐ γινώσκοντες τὸν δρόσεινον· τολλῶν δὲ εἰπόντα γινώσκειν διτὸν, εἰσάγεσθαι ποιεῖ τὸν δρόσεινον, ἐνδὸν Σιματιγίας τὸς χεῖρας αὐτῷ ἔχοντος· εἴτα διῆθις ἐρωτᾷ· δοῦτο εἰνὶ δὲν χεῖρα δοτολαλεκοῖ· Καὶ δέ, ἐπι μέρτα τοῦ παραδόξου καὶ επλάγησαν, πλὴν τῷ εἰδότω δέντεν ἡ χεῖρ ἱκοπεῖσα· Καὶ λοιποὶ, ἀλητῶς ὕστοροι λειπεῖν τὸ δρόσεινον τὴν χεῖρα, Καὶ παρατεῦσαν δέ τέρας ταῦθεστως διπλούσιον τὸν αἰθανάσιον· δέ, ανελέξας τὸ ιμάτιον τῷ δρόσεινί κατέτεργν τῷ μερῶν, δείκνυστι τῷ αὐτερώτῳ